

Trafikstøj udviklede sig til en fobi: -Jeg kunne aldrig finde ro

47-årige Rie Bundgaard har lidt af så voldsom angst for trafikstøj, at hun måtte flytte fra sit hus og søge tilflugt med enten ørepropper eller musik.

FRYGT
OG FOBI

FRYGT OG FOBI

Stine Elkær
stekt@viborgfolkeblad.dk

VIBORG/ØRUM: Konstant suser de forbi. De utallige biler, busser, lastbiler og traktorer. Igen og igen. Hele døgnnet rundt.
Hvinene fra dækkene mod asfalten holder aldrig op, og de tunge lastbiler får det til at runge mellem husene.

Der er ingen ro på rute 16, der går tværs gennem Ørum. Mindst 5000 trafikanter krydser hver eneste dag den lille by.

For de fleste er trafikstøj en smule irriterende. I hvert fald når man skal slappe af i haven eller sove med åbne vinduer. Men for 47-årige Rie Bundgaard blev den tunge og heftige trafik gennem hjembyen et stort og invaliderende problem. Hendes krop var i flere år så stresset, at trafikstøjen udviklede sig til en regulær fobi med angstanfald.

Stor uro i kroppen

I 2007 flyttede Rie Bundgaard tilbage til barndomsbyen Ørum med

sin mand og børn.

De fandt et dejligt hus, som de hurtigt blev rigtig glade for. Huset lå ud til hovedvejen, men det var aldrig et problem for parret, der vænnede sig til trafikken og nærmest ikke registrerede lydene derfra.

I otte år havde parret boet i huset, før trafikstøjen pludselig en dag blev et enormt problem for Rie, der ellers selv er opvokset i et andet hus langs selvsamme hovedvej.

- Jeg fik en stor uro i kroppen af trafikstøjen. Når vi var inde i stuen, var det ikke så galt, men hvis vi åbnede terrassedøren, så ville jeg helst have den hurtigt lukket igen. Og jeg var heller ikke så meget ude i haven, for der kunne man alt for tydeligt høre bilerne, fortæller hun. Især i køkkenet, der vendte ud mod hovedvejen, havde Rie svært ved at opholde sig. Hun fik sat nye specielle persienner i, så hun ikke kunne se bilerne, mens støjen var den samme.
- Jeg blev meget, meget stresset af konstant at se bilerne suse forbi. Det var virkelig slemt. Der hjalp det rigtig meget med de her persienner, selvom jeg jo stadig kunne høre bilerne udenfor.

Også ved spisebordet byttede ægteparret plads, så Rie ikke havde blikket vendt mod vejen. Det gav også en lille ro, selvom hun godt selv vidste, at der var tale om lap-peløsninger.
Efterhånden kunne Rie næsten ikke holde ud at være i huset, og hvis hun havde været ude i haven, kunne hun pludselig få en overvældende trang til at skulle ind igen, så ørerne kunne få ro.
- Jeg havde bare lyst til at skrike. Jeg ville bare have lydene fra vejen til at gå væk. Jeg kunne aldrig finde jeg oftest med musik i ørerne. Det

var slet ikke til at holde ud, fortæller hun.

Ries angst for trafikstøj tog til. I løbet af de næste to år skulle hun komme til at kæmpe sit livs største indre kamp.

Her kan vi ikke bo

Det blev så slemt med støjen, at Rie og hendes mand besluttede sig for at sætte huset i Ørum til salg.

- Vi var rigtig glade for vores hus, og vi havde gjort rigtig meget ved det, så jeg var ked af, at vi skulle derfra. Min mand var også rigtig glad for at bo der. "Jeg skal tage mig sammen", tænkte jeg dengang, og det tænkte han måske også.
Men jeg var bare så belastet af det, at det ikke var en mulighed at blive boende, fortæller 47-årige Rie Bundgaard.

- Jeg ville bare væk derfra og få noget ro i hovedet.

Et hus direkte ud til hovedvejen er ikke nemt at sælge. Flere interesserede købere var forbi, men alle takkede nej til huset på grund af den trafikerede rute 16.

Pludselig en dag efter nogle år til salg kom et ung par forbi og ville købe huset. Rie var lykkelig for at skulle væk derfra, men nu ventede næste udfordring. Hvor skulle de så bo? Hvor kunne de slå sig ned uden at blive generet af trafikstøj?

- Det var et stort problem for mig, for jeg anede ikke, hvor vi kunne bo. Tankerne om det her trafikstøj fyldte så meget i mine overvejelser.

- Jeg ville bare ikke kunne høre noget som helst. Ingenting overhovedet. Der afviste jeg rigtig, rigtig mange steder, vi kunne bo. Min mand måtte være meget tålmodig, mens jeg blev mere og mere opgivende.
I første omgang fandt Rie og hendes mand en andelsbolig lidt tilbage trukket fra hovedvejen i

Jeg blev så mentalt træet, fordi min krop hele tiden var fokuseret på støj. Det var umuligt for mig at slippe. Uroen kan jeg bedst beskrive, som hvis det hele bare dirrede indvendigt. Meget stressagtigt.

Ørum, som de sagde ja til. Man kunne fornemme bilerne på hovedgaden, men uden at det virkede for generende. I første omgang i hvert fald.

- Så snakkede jeg med en nabo om støjen. Hun sagde, at hun ikke havde sovet den første uge, hun boede der, men så havde hun efterfølgende vænnet sig til støjen, og nu hørte hun den slet ikke, husker Rie.
- Efter det gik jeg direkte hjem og græd. Det kunne jeg bare ikke,

det kunne jeg mærke. Her skulle vi ikke bo.

Parret måtte trække sig fra den mundtlige aftale, inden de fik skrevet endeligt under.

Byernes by - med ørepropper

Mens Rie og hendes mand ledte videre efter et nyt hjem, besluttede de sig for at rejse en tur til Paris. Men også her fik Ries fonofobi (angst for lyde eller støj) lov at døminere.

- Der måtte jeg simpelthen gå med ørepropper hele tiden. Så snart jeg forlod hotelværelset, så puttede jeg ørepropperne i, og det gjorde jeg alle fem dage, vi var der. Det var virkelig generende for mig.

Hjemme i Danmark blev forskellige andre lyde også et problem for Rie, hvis dagligdag blev mere og mere begrænset.

- Det begyndte efterhånden at være sådan, at hvis jeg var i biografen, hvor der også kommer høje lyde, så kunne det også gå ind og påvirke mig. Jeg blev mere og mere lydforstrøket, og så satte det sig i min krop.
- Jeg blev så mentalt træet, fordi min krop hele tiden var fokuseret